

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců JUDr. Ladislava Derky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **J. K.,** zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje,** se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2017, č. j. OD 566/17-2/67.1/17156/Li, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 30. 11. 2017, č. j. 60 A 7/2017 - 48,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci (dále jen „krajského soudu“) dne 19. 7. 2017 žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2017, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa (dále jen „městského úřadu“) ze dne 21. 2. 2017. Rozhodnutím městského úřadu byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 3. 5. 2016 v době kolem 1:40 hod. řídil na pozemní komunikaci ul. Děčínská v obci Česká Lípa osobní motorové vozidlo BMW RZ X a tuto činnost

vykonával v době platné blokace příslušné skupiny řidičského oprávnění, čímž porušil povinnost podle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu. Za uvedený přestupek byla žalobci podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), a § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích a § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Krajský soud žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozsudku soud uvedl, že městský úřad rozhodoval na základě záznamu policie o sdělení podezření ze dne 3. 5. 2016, rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 8. 10. 2013 o přestupku žalobce, které nabylo právní moci dne 23. 12. 2013, rozhodnutí Krajského úřadu Královohradeckého kraje ze dne 9. 12. 2013, jež nabylo právní moci dne 23. 12. 2013, potvrzení o zadržení řidičského průkazu ze dne 3. 5. 2016 a výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 5. 10. 2016. Co se týče absence úvah správních orgánů, zda nová právní úprava není pro žalobce příznivější, krajský soud poznamenal, že v souzeném případu ke změně žádného ustanovení právních předpisů, podle nichž správní orgány protiprávní jednání žalobce kvalifikovaly a potrestaly, nedošlo. Zároveň žalobce nenamítal povinnost postupovat podle nové příznivější právní úpravy v přestupkovém řízení, proto nebylo nutné, aby se správní orgány ve svých rozhodnutích možností postupu dle nové právní úpravy zabývaly.

[3] K namítaným vadám výroku rozhodnutí o přestupku krajský soud odkázal na § 77 a § 14 odst. 1 a 2 zákona o přestupcích a § 125c odst. 1 písm. e) bod 1, odst. 5 písm. a) a odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu a uvedl, že do doby zákazu činnosti se započítává doba, po kterou pachatel přestupku na základě opatření správního orgánu učiněného v souvislosti s projednávaným přestupkem nesměl již tuto činnost vykonávat. Takovým opatřením správního orgánu je zadržení řidičského průkazu podle § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku, za předpokladu, že v pravomocně skončeném řízení o skutku, pro který byl řidičský průkaz zadržen, byla uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Podle § 118b odst. 2 zákona o silničním provozu po dobu zadržení řidičského průkazu policistou nesmí držitel řidičského oprávnění řídit motorové vozidlo. Započtení doby, po kterou nesmí přestupce řídit motorové vozidlo podle § 118b odst. 2 zákona o silničním provozu, do zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel provádí správní orgán z úřední povinnosti podle § 118c odst. 3 zákona o silničním provozu. Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí v souladu s § 77 zákona o přestupcích obsahovat rozhodnutí o započtení doby do doby zákazu činnosti.

[4] Krajský soud dále uvedl, že žalobci byl dne 3. 5. 2016 zadržen řidičský průkaz. Současně z rozhodnutí Městského úřadu Trutnov z 8. 10. 2013 ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Královéhradeckého kraje z 9. 12. 2013 a z výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 5. 10. 2016 vyplývá, že žalobci byl pravomocným rozhodnutím uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel od 23. 12. 2013 do 23. 3. 2014. Dne 3. 5. 2016, kdy byl žalobci řidičský průkaz policistou odebrán, nebyl žalobce držitelem řidičského oprávnění. Řidičské oprávnění totiž žalobce pozbyl v důsledku uloženého

zákazu řízení motorových vozidel od 23. 12. 2013 podle § 94a zákona o silničním provozu. Pokud si žalobce o vrácení řidičského oprávnění do dne 3. 5. 2016 nepožádal způsobem podle § 102 zákona o silničním provozu (učinil tak dle výpisu z evidenční karty řidiče až dne 7. 7. 2016 po spáchání posuzovaného přestupku), byl mu odebrán řidičský průkaz neplatný, neboť podle § 118 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu údaje o řidičském oprávnění v něm uvedené neodpovídaly skutečnosti.

[5] Ohledně započtení doby zadržení řidičského průkazu krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu z 30. 9. 2014, č. j. 9 As 93/2014 – 27, a dovodil, že městský úřad nepochybil, pokud dobu od zadržení řidičského průkazu dne 3. 5. 2016 nezohlednil ve výroku rozhodnutí postupem podle § 14 odst. 2 zákona o přestupcích ve spojení s § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobce nesprávně tvrdí, že valnou část zákazu činnosti vykonal do vydání prvostupňového rozhodnutí a celý zákaz činnosti vykonal do právní moci napadeného rozhodnutí žalovaného. Z výpisu evidenční karty řidiče vyplývá, že blokace řidičského oprávnění byla ukončena dne 7. 7. 2016, kdy si žalobce požádal o vrácení řidičského oprávnění. Do této doby žalobce nemohl řídit motorová vozidla v důsledku pozbytí řidičského oprávnění dle § 94a zákona o silničním provozu v souvislosti s přestupkem řešeným shora označenými rozhodnutími Městského úřadu Trutnov a Krajského úřadu Královohradeckého kraje, nikoli v důsledku zadržení neplatného řidičského průkazu.

[6] K námitkám žalobce, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí nebyla uvedena konkrétní skupina motorových vozidel, do níž žalobcem řízené motorové vozidlo BMW spadalo, ani typ řidičského oprávnění, kterým žalobce v inkriminované době nedisponoval, krajský soud uvedl, že nepovažuje výrok za vadný. Ve výroku rozhodnutí byl skutek v souladu s § 77 zákona o přestupcích dostatečně popsán dobou, místem a způsobem spáchání tak, že nebyl zaměnitelný a byly z něj patrné rozhodné skutkové okolnosti. Konkrétně bylo uvedeno, že žalobce řídil osobní motorové vozidlo uvedené tovární a registrační značky a *„tuto činnost vykonával v době platné blokace příslušné skupiny řidičského oprávnění“*. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce neměl řidičské oprávnění pro danou skupinu osobních motorových vozidel, což je postačující z hlediska porušení povinnosti stanovené v § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu a naplnění znaků skutkové podstaty přestupku vymezeného v § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 uvedeného zákona. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí potom plyne, že příslušným řidičským oprávněním, kterým žalobce v době spáchání přestupku nedisponoval, neboť je podle § 94a zákona o silničním provozu pozbyl, bylo řidičské oprávnění pro motorová vozidla skupiny B (vedle skupiny A a B1).

[7] Žalobce dále namítal nedostatečnost právní kvalifikace skutku, protože podle jeho názoru z výroku nevyplývají ustanovení obsahující pravidla a podmínky pro uložení daných sankcí. Krajský soud v této souvislosti odkázal na § 68 odst. 2 správního řádu, dle kterého platí, že *ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1.* Součástí výroku o přestupku je v souladu s § 77 zákona o přestupcích jednak výrok či výroková část o vině, jednak o trestu, tj. sankci, kterou správní orgán za přestupek ukládá. Výroková část rozhodnutí musí obsahovat též právní ustanovení, podle kterých byla uložena sankce za daný přestupek. Právní kvalifikace skutku byla ve výroku prvostupňového rozhodnutí

učiněna odkazem na § 3 odst. 3 písm. a) ve spojení s § 125c odst. 1 písm. e) bodem 1 zákona o silničním provozu. Krajský soud považoval výrok rozhodnutí za dostatečný, co se týče uvedení ustanovení, podle kterých byly sankce (jednak pokuta, jednak zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel) za daný přestupek uloženy. Ustanovení zákona o přestupcích obsahující kritéria, ke kterým správní orgán přihlíží při své správní úvaze o výměře sankce za přestupek, nelze vnímat jako ustanovení, podle kterého by byla žalobci pokuta za přestupek přímo uložena.

[8] Formulace *„zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel“*, kterou zvolil městský úřad ve výroku o trestu, je naprosto obvyklá a beze všech pochybností znamená, že žalobci je zakázáno řídit všechna motorová vozidla. S námitkou, zda lze za přestupek spáchaný při řízení motorového vozidla uložit zákaz řízení všech motorových vozidel, se judikatura správních soudů vypořádala (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 6 As 22/2017 – 37). Z § 14 odst. 1 zákona o přestupcích nelze dovozovat, že by správní orgán nemohl uložit zákaz řízení všech motorových vozidel, ačkoli se žalobce přestupku dopustil při řízení motorového vozidla spadajícího jen do určité skupiny motorových vozidel. Není ale vyloučeno, aby správní orgán uložil zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel jen pro některou skupinu motorových vozidel tak, jak se to stalo v případě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2009, č. j. 9 As 7/2009 – 76, na který žalobce odkazoval. K tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 8. 2017, č. j. 6 As 22/2017 – 37, konstatoval: *Právní věta k tomu rozsudku zní: „Jestliže se stěžovatel dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. e) bodu 3. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v souvislosti s řízením motorového vozidla, k jehož řízení je nezbytné řidičské oprávnění k řízení motorových vozidel spadajících do kategorie řidičské oprávnění skupiny „C“, je nezbytné považovat činnost spočívající v řízení motorových vozidel spadajících do kategorie řidičské oprávnění skupiny „C“ za právě tu činnost, v souvislosti s níž se stěžovatel dopustil přestupku. Uložil-li proto správní orgán sankci zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel spadajících do kategorie řidičské oprávnění skupiny „C“ za stěžovatelem spáchaný přestupek, byl takový postup správního orgánu plně v souladu s § 14 a § 22 odst. 7 zákona o přestupcích.“ Z citovaného rozsudku podle Nejvyššího správního soudu neplyne, že by za přestupek nebylo možné uložit zákaz řízení všech motorových vozidel. Pokud tedy nyní došlo k uložení zákazu řízení všech motorových vozidel, tento postup byl v souladu se zákonem.“*

[9] K námitce žalobce, že mu byl uložen nijak neomezený zákaz řízení motorových vozidel, přestože nelze za údajný přestupek uložit zákaz řídit motorová vozidla mimo pozemní komunikace, krajský soud uvedl, že zákon o silničním provozu zásadně určuje práva a povinnosti účastníků provozu na pozemních komunikacích ve smyslu zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Povinnost žalobce dodržet zákaz řídit motorová vozidla uložená výrokem prvostupňového rozhodnutí proto ze samé podstaty věci platí pro provoz na pozemních komunikacích.

[10] Krajský soud nepřisvědčil námitkám nedostatečného zdůvodnění zavinění stěžovatele a materiální stránky přestupku, námitce nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 18. 4. 2013, nové námitce, že vozidlo neřídil on, ale jeho spolujezdec, ani námitce, že podle výpisu z evidenční karty řidiče mohl řídit motorová vozidla, neboť stěžovatel neměl žádnou blokaci řidičského oprávnění.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[11] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl rozhodnutí zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Podle názoru stěžovatele je nerozhodné pro započtení doby zadržení řidičského průkazu, zda zadržený řidičský průkaz byl či nebyl platný. Dále odkaz na „příslušné“ řidičské oprávnění by mohl být dostatečný tehdy, bylo-li by ve výroku rozhodnutí městského úřadu vymezeno, do jaké skupiny motorových vozidel spadalo vozidlo, které žalobce řídil. Avšak zjednodušeně řečeno, výrok rozhodnutí zněl, že *žalobce řídil vozidlo nějaké skupiny, aniž by byl držitelem řidičského oprávnění této skupiny.* Stěžovatel v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu z 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42: *„Z výroku správního rozhodnutí ve věci správního deliktu spočívajícího ve stání motorového vozidla bez zaplaceného parkovacího poplatku [§ 4 písm. c) ve spojení s § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích] musí být patrné, že vozidlo stálo vskutku v místě, kde je zaplacení daného poplatku uloženo dopravní značkou. Zásadně proto nestačí uvedení ulice, v níž vozidlo takto mělo parkovat, jsou-li v dotyčné ulici jak placená místa k parkování, tak místa neplacená.“*

[12] Ve výroku chyběl odkaz na § 14 odst. 1 zákona o přestupcích, tj. na základní ustanovení zakotvující právo správního orgánu uložit sankci. Ke dni rozhodování krajského soudu již nebylo toto ustanovení účinné, což má zásadní vliv, neboť krajský soud nemůže potvrdit správní rozhodnutí, dojde-li v průběhu řízení o žalobě ke změně zákona, pro kterou již nelze daný druh trestu uložit (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2013 - 46).

[13] Vzhledem k tomu, že stěžovateli byl uložen neomezený zákaz řízení motorových vozidel, nesmí stěžovatel např. řídit ani zahradní traktor určený k sekání zahrady. Správní orgán byl oprávněn zakázat řízení motorových vozidel pouze na pozemních komunikacích. Podle trestního úseku Nejvyššího soudu není trest zákazu řízení motorových vozidel omezen jen na určité druhy komunikací (viz https://www.novinky.cz/krimi/431706-v-podmince-jezdil-s-auty-po-dilne-skoncil-za-mrizemi.html).

[14] Žalovaný ke kasační stížnosti uvedl, že zcela odkazuje na své rozhodnutí z 11. 5. 2017 a na odůvodnění napadeného rozsudku.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s. Nejvyšší správní soud dále přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z

úřední povinnosti, v tomto případě žádnou z vad zakládajících nepřezkoumatelnost, ať již pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Otázkou započtení doby zadržení neplatného řidičského průkazu se zevrubně zabýval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 As 93/2014 – 27, na který odkázal i krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku a z něhož i citoval. V souladu se závěry zmíněného rozsudku z 30. 9. 2014 Nejvyšší správní soud uvádí, že řidičský průkaz, který byl dne 3. 5. 2016 odebrán stěžovateli, byl neplatný dle § 118 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Uvedeného dne již stěžovatel nebyl držitelem řidičského oprávnění, které pozbyl dle § 94a zákona o silničním provozu uložením zákazu řízení motorových vozidel od 23. 12. 2013 na základě rozhodnutí Městského úřadu Trutnov z 8. 10. 2013 ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Královéhradeckého kraje z 9. 12. 2013. Stěžovatel měl povinnost odevzdat řidičský průkaz do 5 pracovních dnů od právní moci rozhodnutí Městského úřadu Trutnov z 8. 10. 2013, což neučinil (§ 94a odst. 2 zákona o silničním provozu). Stěžovateli nebyl dne 3. 5. 2016 zadržen řidičský průkaz dle § 118b zákona o silničním provozu, nýbrž z důvodu, že se jednalo o neplatný doklad. Proto se v dané věci neuplatní § 14 odst. 2 zákona o přestupcích, podle kterého *„[d]o doby zákazu činnosti se započítává doba, po kterou pachatel na základě opatření správního orgánu učiněného v souvislosti s projednávaným přestupkem nesměl již tuto činnost vykonávat.“* V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje též na závěr obsažený v odstavci [39] citovaného rozsudku ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 As 93/2014 – 27, podle kterého *„[v]ýklad zastávaný stěžovatelem by navíc vedl k závěru, který by znevýhodňoval řidiče, kteří řidičský průkaz při uložení zákazu řízení motorových vozidel řádně odevzdali, oproti těm, kteří si v rozporu se zákonem řidičský průkaz ponechali. Řidičům, kteří řidičský průkaz řádně odevzdali, by totiž nemohl být řidičský průkaz zadržen a nemohla by jim tak být doba zadržení řidičského průkazu započítána do doby výkonu sankce zákazu řízení motorových vozidel podle § 118c odst. 3 zákona o silničním provozu. Oproti tomu řidičům, kteří si řidičský průkaz v rozporu se zákonem ponechali, by dle stěžovatele mohla být doba zadržení řidičského průkazu započítána do doby výkonu sankce zákazu řízení motorových vozidel. Fakticky by jim tak byla doba výkonu sankce zákazu řízení motorových vozidel zkrácena o dobu, kdy jim bylo v důsledku zadržení řidičského průkazu zakázáno řídit motorová vozidla, avšak motorová vozidla stejně řídit nemohli, neboť k tomu neměli řidičské oprávnění…“* Nejvyšší správní soud dodává, že stejně jako ve věci řešené citovaným rozsudkem, nelze do doby zákazu činnosti započítat dobu od 3. 5. 2016 do 21. 2. 2017 [tj. do dne vydání rozhodnutí městského úřadu, kterým byl stěžovatel shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1. zákona o silničním provozu], po kterou stěžovatel pozbyl řidičského oprávnění dle § 94a zákona o silničním provozu uložením zákazu řízení motorových vozidel od 23. 12. 2013 na základě rozhodnutí Městského úřadu Trutnov z 8. 10. 2013, a stěžovatel si v rozporu s právem ponechal řidičský průkaz a nepožádal o něj po uplynutí doby sankce zákazu činnosti řízení motorových vozidel. Jednalo se o jiný důvod pozbytí řidičského oprávnění (důvod související s předchozím dopravním přestupkem), nikoliv o důvod související s přestupkem spáchaným dne 3. 5. 2016, a nelze proto aplikovat § 14 odst. 2 zákona o přestupcích.

[18] Jak správně uvedl krajský soud, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, je zcela obvyklý, dostatečně určitý a bezpochyby znamená zákaz řídit všechna motorová vozidla na pozemních komunikacích s ohledem na to, že zákon o silničním provozu určuje práva a povinnosti účastníků provozu na pozemních komunikacích. Jak správně dovodil stěžovatel v odstavci [12] své stížnosti, výrok rozhodnutí musí být natolik určitý, aby bylo zřejmé, jakého konkrétního jednání se přestupce dopustil. Nejvyšší správní soud odkazuje na § 77 zákona o přestupcích, podle kterého *„[v]ýrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).“* V souladu s tímto ustanovením, tj. dostatečně určitě, je ve výroku rozhodnutí městského úřadu uveden popis skutku slovy, že stěžovatel „... dne 3. 5. 2016 v době kolem 01:40 hod. řídil na pozemní komunikaci u. Děčínská v obci Česká Lípa, osobní motorové vozidlo tovární značky BMW, registrační značky X. Tuto činnost vykonával v době platné blokace příslušné skupiny řidičského oprávnění...“ Z uvedeného textu je zřejmé, že stěžovatel řídil v uvedenou dobu na uvedeném místě konkretizované osobní motorové vozidlo, a to bez řidičského oprávnění, které měl zablokováno. Tento skutek je zcela určitý a není zaměnitelný s jiným skutkem. Není proto důvodná námitka stěžovatele, že je neurčitý popis skutku uvedený ve výroku rozhodnutí městského úřadu.

[19] Odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu z 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42 postrádá smysl, neboť v uvedeném rozsudku byla hodnocena zcela odlišná skutková situace vozidla zaparkovaného bez zaplaceného parkovacího poplatku v ulici, ve které byla místa k parkování jak placená, tak i neplacená.

[20] Ve výroku rozhodnutí městského úřadu byl zákaz činnosti uložen výslovně podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích a § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu. Tím byla splněna povinnost uvést „právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno“, stanovená v § 68 odst. 2 správního řádu. Nebylo potřebné, jak se domnívá stěžovatel, uvádět ve výroku § 14 odst. 1 zákona o přestupcích. K odkazu stěžovatele na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46 Nejvyšší správní soud potvrzuje, že v době rozhodnutí žalovaného byl ještě účinný (do dne 30. 6. 2017) zákon o přestupcích a v den rozhodnutí krajského soudu již tento zákon neplatil, neboť byl s účinností od 1. 7. 2017 nahrazen zákonem č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. V § 35 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb. zůstal obsažen správní trest spočívající v zákazu činnosti a ostatně ustanovení § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu předpokládalo a i nadále předpokládá uložení zákazu činnosti. I podle právní úpravy účinné v době rozhodování krajského soudu existoval stejný správní trest téže kvality (stejného obsahu), jako tomu bylo v době nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného. Nebyl dán důvod pro zmírnění uloženého trestu či dokonce pro jeho úplné zrušení. Nenastala právní situace, kterou hodnotil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení z 16. 11. 2016 a naopak na tento právní stav dopadá i v tomto usnesení citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu z 16. 12. 2009, č. j. 6 As 40/2009 – 125, publ. pod č. 2027/2010 Sb. NSS, ve kterém byl učiněn právní závěr v daném konkrétním případě, že změna právní úpravy, k níž došlo

v době mezi rozhodnutím správního orgánu a rozhodnutím krajského soudu, neznamenala zmírnění oproti dřívějšímu právnímu stavu, nýbrž toliko změnu podmínek a způsobu zjištění rozhodných skutkových okolností.

[21] Stěžovatel odkazuje na novinový článek o trestním rozhodnutí Nejvyššího soudu, ze kterého dovozuje závěr o neurčitosti uloženého zákazu činnosti, resp. „všeobjímající" povahu uloženého zákazu. Byť uvedený článek neobsahuje bližší specifikaci konkrétního rozhodnutí (není uvedena sp. zn., podle které by bylo rozhodnutí identifikovatelné a bylo by možné je nalézt v databázi rozhodnutí Nejvyššího soudu), patrně se jedná o usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 1. 2017 sp. zn. 7 Tdo 51/2017, které bylo zrušeno (společně s jemu předcházejícími rozhodnutími odvolacího soudu a soudu prvního stupně) nálezem Ústavního soudu z 11. 6. 2018, sp. zn. II ÚS 1152/17, z důvodu, že jím bylo porušeno právo ústavního stěžovatele na spravedlivý proces zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jakož i zásada subsidiarity trestní represe a tím čl. 39 Listiny základních práv a svobod. Nejvyšší správní soud dodává, že není dán žádný důvod, aby stěžovatel J. K. vyvozoval cokoliv z právních závěrů uvedeného usnesení Nejvyššího soudu z 24. 1. 2017 a je namístě odmítnout jako nesprávný jím uváděný příklad, že by např. v důsledku uloženého zákazu nemohl posekat zahradním traktorem trávu na své zahradě. Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatele o neurčitosti uloženého zákazu činnosti, a to z důvodů blíže vyjádřených krajským soudem a zrekapitulovaných v odstavci [9] tohoto rozsudku.

[22] Není naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nesprávný právní názor krajského soudu.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[23] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené závěry zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. ve prospěch úspěšného žalovaného s přihlédnutím ke skutečnosti, že nebyl prokázán vznik nákladů na jeho straně nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu uvedených nákladů.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2018

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu